

Vsi otroci smo globoko v srcu prijatelji,
le da včasih tega ne vemo.

ZORAN ŠTEINBAUER

KATKA IN POLŽKA

Ilustrirala
MOJCA FO

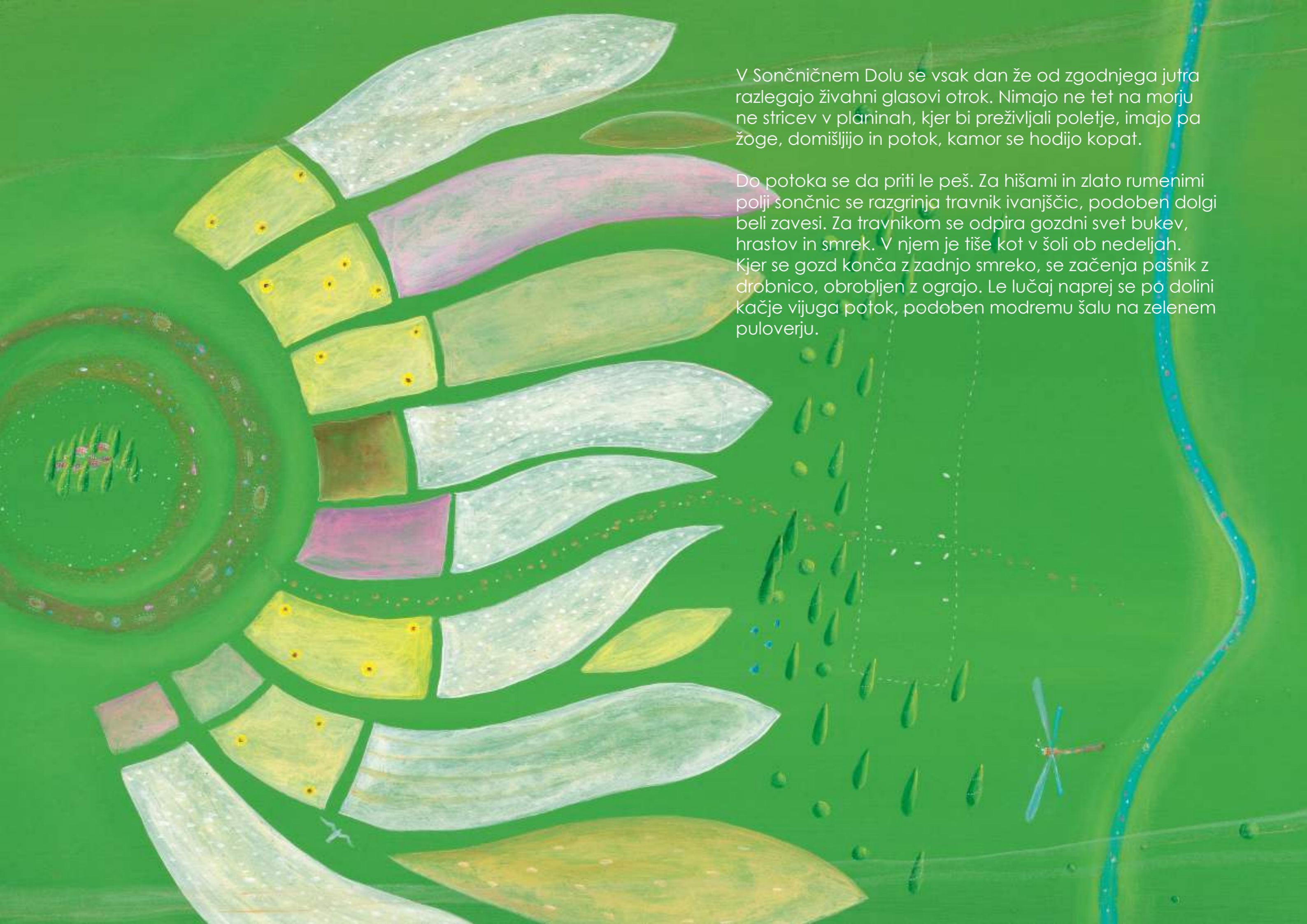
Pravljico posvečam **pranečaku Luki**,
ki je prav danes kot najtoplejši sončni žarek
prižarel na ta svet.

pisatelj Zoran, 13.3.2017

Založba Pivec

Maribor, 2017

V Sončničnem Dolu se vsak dan že od zgodnjega jutra razlegajo živahni glasovi otrok. Nimajo ne tet na morju ne stricev v planinah, kjer bi preživljali poletje, imajo pa žoge, domišljijo in potok, kamor se hodijo kopat.

Do potoka se da priti le peš. Za hišami in zlato rumenimi polji sončnic se razgrinja travnik ivanjščic, podoben dolgi beli zavesi. Za travnikom se odpira gozdni svet bukev, hrastov in smrek. V njem je tiše kot v šoli ob nedeljah. Kjer se gozd konča z zadnjo smreko, se začne pašnik z drobnico, obrobjen z ograjo. Le lučaj naprej se po dolini kačje vijuga potok, podoben modremu šalu na zelenem puloverju.

Ko otroci spretno preskočijo ograjo, zdirjajo, kolikor jih nesejo podplati, in s sebe odvržejo oblačila.

»Juhuhu, poletje je tu, danes bo spet moj najlepši dan v življenju,« veselo vzklikajo drug za drugim, ko začofotajo in zaplavajo v kristalno čistem potoku.

Ali kdo manjka?

Ena dve, ena dve,
Darja veže si lase,
Erik, on pa plava že.

Tri štiri, tri štiri,
Tevž sandale si sezuje,
Špelca pa še omahuje.

Pet šest, pet šest,
Peter planil je v vodó,
Štefan pa sledil mu bo.

Sedem osem, sedem osem,
Sara kapo si natika,
Ožbeja globina mika.

Devet deset, devet deset,
Domen je še ves razgret,
Daša pa bi ven šla spet.

Enajst dvanajst, enajst dvanajst,
Damjan v vodo se podi,
Erna pa mu že sledi.

Manjkata le Igor, ki so mu zaradi padca nogo vstavili v mavec, in Katka.

Katka je drobna deklica z dvema lepima, dolgima kitama. Starši so po ves dan v službi, nima ne sestic ne bratcev, zato bolj kot katerikoli otrok na tem svetu hrepeni po prijateljih. Ne mara počitnic, ker ve, da bo spet od jutra do večera sama.

Toda to poletje bo potekalo lepše, ne bom več sama, sklene Katka in se z vrstniki odpravi proti žuborečemu potoku. Ker Katka težko hodi, saj ima že od rojstva desno nogo krajšo od leve, se otroci od nje drug za drugim hitro poslovijo.

»Katka, oprosti, moramo naprej. Če bomo hodili tako počasi kot ti, se nihče ne bo mogel kopati.«

Tudi naslednje dni se je Katka odpravila na pot. Še preden se je poslovila od polj zlatih sončnic, so bili njeni prijatelji že daleč pred njo. Postajali so čedalje manjši, bolj oddaljeni, kaj hitro pa že nedosegljivi, tako kot daljni oblaki na nebu.

»Katka, ljubica moja, danes ostani doma!« je nekega jutra predlagala mama, ko je v dekličinih očeh opazila žalost. »Če hočeš, si bom vzela dopust. Risali bova kopaste oblake, sončnice, ivanjščice, gozd in potok, v katerem čofotajo tvoji prijatelji.«

»Mamica, vsak dan bolj hitra sem. Včeraj sem prišla do prvih smrek. Vem, da mi bo uspelo, vem. Ne smem ostati doma.«

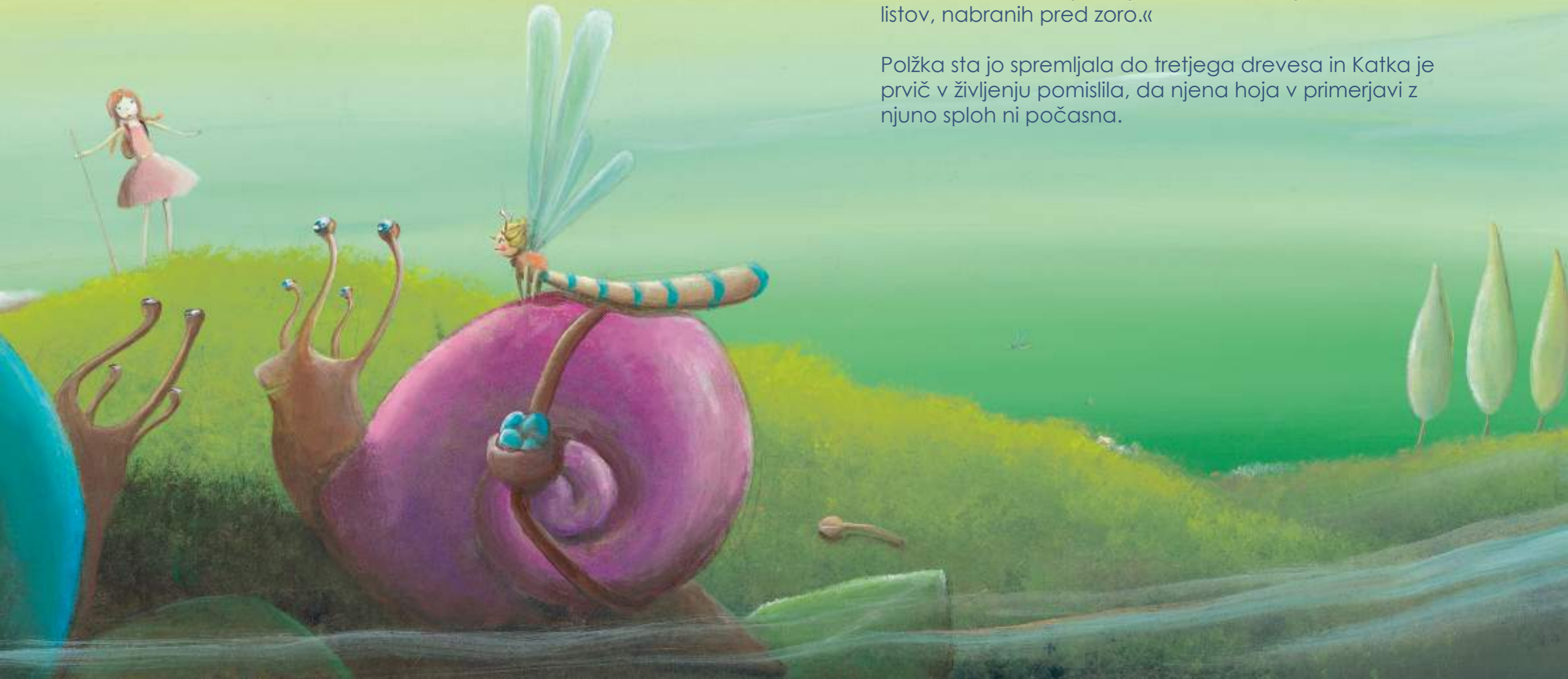

Tako se je Katka tudi to zgodnje dopoldne s prijatelji odpravila proti potoku. Otroci so jo spremljali do travnika z ivanjščicami. Sonce, oblečeno v najtanjše rumene kopalke, je že pošteno pripekalo, ko je Katka ob gozdnem robu v nazobčani senci visoke bukve srečala dva polžka. Počivala sta, srkala cvetlični nektar in si masirala vsak svojo podplatasto nogo.

»Dober dan, polžka,« ju je pozdravila. »Kam sta namenjena?«

»V svet,« sta v en glas odgovorila polžka. »Potujeva v Deželo kačjih pastirjev, kjer naju čaka bolni bratranec. Zdravilo imava zanj: enajst debelih kapelj rose z vrtničnih listov, nabranih pred zoro.«

Polžka sta jo spremljala do tretjega drevesa in Katka je prvič v življenju pomislila, da njena hoja v primerjavi z njuno sploh ni počasna.

Začel se je avgust, Katka pa se še vedno ni okopala v potoku. Lahko bi odnehala, ker pa sta jo polžka pred dnevi naučila, da vsakdo pride do cilja, če se odpravi na pot dovolj zgodaj in je vztrajen, se je na drugo avgustovsko nedeljo odpravila od doma še v temi. Deklice in dečki so še trdno spali. Tudi sonce je še sladko dremalo, medtem ko so se njegove rumene kopalke sušile na vrvicah, razpetih med zvezdami.

Katka je hitela, kolikor je mogla. Med polji je srečala veter, ki je z neba pometal zaspančke, v senci starega hrasta pa utrujena, a zelo srečna polžka. Z malho slasnih borovnic sta se vračala iz Dežele kačjih pastirjev. Debela rosa z vrtničnih listov je hitro pozdravila bolnega bratranca.

Tudi Katka je bila utrujena od poti, zato je na gozdni jasi legla v mehke mah in zdrsnila v trden spanec. Predramili so jo razposajeni glasovi otrok.

»Katka, zelo občudujemo tvojo vztrajnost,« jo je pohvalil Peter. »Do potoka ni več daleč, zlezi na moj hrbet, pa te bom nesel!«

»To je moj najsrečnejši dan,« je veselo zavriskala Katka, ko je končno pomočila noge v toplo vodo in zapljuskala s prsti.

A vendar ni bila povsem srečna. Postala je celo žalostna. Spomnila se je Igorja. Samo on od otrok ni odšel k potoku. Zaradi mavca na nogi je še počasnejši od nje. Zdaj sam ždi v svoji sobi in čaka na dežne oblake, ko bodo otroci ostali doma in ga morda obiskali. Le kako je lahko pozabila nanj?

Katka se je hitro poslovila od prijateljev, da bi še pred nočjo obiskala Igorja in se mu opravičila, da šele zdaj trka na njegova vrata. Ni lepo biti sam.

Polžka sta si v travi že delala ležišče, ko ju je srečala med neutrudnimi kačjimi pastirji. Najraje bi legla zraven njiju, tako je bila utrujena.

»Punčka, zakaj si vedno sama?« sta jo vprašala polžka. »Še nobenega otroka razen tebe nisva srečala, ki bi naokrog hodil sam. Glej, tudi midva si delava družbo. Če hočeš, ti pomagava in poiščeva prijatelja.«

»Draga polžka, nisem več sama. Vsi otroci smo globoko v srcu prijatelji, le da včasih tega ne vemo. Zdaj grem obiskat Igorja, to poletje najbolj osamljenega dečka v Sončničnem Dolu. Vesel me bo.«

Ko je naslednje jutro izza oblakov kot popek najbolj rumenega cveta pokukalo sonce, sta se Katka in Igor odpravila na obisk k polžkoma. Zanju sta imela darilo: slastne vrtno jagode. Otroci iz Sončničnega Dola so ju kmalu dohiteli.

»Sta namenjena k potoku?« so ju vprašali.

»Ne, povabljeni sva k polžkoma v njun vrt. Lahko se nama pridružite, toda da bi ju videli in slišali, morate hoditi počasi.«

»Hvala za povabilo. Danes imamo drugačne načrte,« so odgovorili otroci. »Spuščali bomo ladjice. Se vidimo jutri na tem mestu.«

Polžka sta se nadvse razveselila Katke in Igorja. Prijatelji se kličejo po imenih, zato so se najprej drug drugemu predstavili: Igor – Katka – Slinka – Hišek. Med veselimi klepetom ter pripovedovanjem polžjih in človeških pravljic so vse do večera srkali najokusnejši sok iz rabarbarinih listov, plodov rdečih jagod in mavričnega medu, medtem ko je veter na oblakih pripravljaj najlepše nočne sanje.

To noč so otroci iz Sončničnega Dola sanjali o samih lepih rečeh. Plesali so na ogromnih žogah, jahali zlate samorože, se šli skrivalnice z vodnimi vilami, peli v gozdu dolgolasih palčic, se igrali v tovarni papirnatih letal ter spuščali milne mehurčke na trgu govorečih hiš. In ko so sanje počasi zbledele in je veter pometel zaspančke, so se prebudili v novi dan s spoznanjem, da je otroštvo srečno in zabavno le, če smo drug drugemu prijatelji.

Zoran Šteinbauer
KATKA IN POLŽKA
Ilustracije Mojca Fo

© besedila Zoran Šteinbauer
© ilustracij Mojca Fo
© te izdaje Zoran Šteinbauer in Založba Pivec

Jezikovni pregled
Milena Pivec

Uredila
Milena Pivec

Ilustracije, oblikovanje in prelom
Mojca Fo

Založila
Založba Pivec

Zanjo
Milena Pivec

Tisk Dravski tisk d.o.o.
Naklada: 500 izv.

Prvi natis, 2017

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Univerzitetna knjižnica Maribor

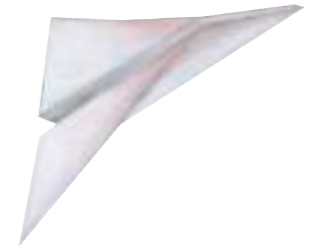
821.163.6-93-32

ŠTEINBAUER, Zoran
Katka in polžka / Zoran Šteinbauer;
ilustracije Mojca Fo. Maribor: Založba Pivec, 2017

ISBN 978-961-7026-29-0

COBISS.SI-ID 93341953

Vse pravice pridržane. Reproduciranje, razmnoževanje in fotokopiranje dela
po Zakonu o avtorski in sorodnih pravicah brez soglasja avtorja in založbe ni dovoljeno.

Risbice k pravljici so narisali otroci ob najinem obisku v Vrtcu Rimske Toplice. Dodaj še svojo in morda bo nastal spomin, ki ga boš z veseljem pogledal čez mnoga leta.

Mojca in Zoran

